

EL TEMPS

La Xina continua apostant per la mà d'obra barata no qualificada, i l'Índia ofereix el plus d'un personal format i amb mentalitat anglosaxona.

Diu els experts que l'Índia arrossega una dècada de retard respecte a la Xina pel que fa a desenvolupament econòmic. Però la nova Índia jove, empresarial i amb un nivell acadèmic elevat, empeny amb força cap a un canvi de paper en el tauler de joc de les economies emergents, amb dos elements clau per a captar l'atenció del món occidental: solvència financera —hi ha més de vint borses de valors solvents, especialment la de Bombai, Calcuta i Nova Delhi— i una democràcia consolidada. Els 250 milions de persones que integren una classe mitjana també emergent es deixen per occidentalitzar el seu estil de vida i la seva economia, que, si continua a aquest ritme de creixement, atraparà la xinesa en una dècada, fins al punt que aquestes dues economies asiàtiques més els Estats Units generaran el 2020 el 55% del creixement econòmic mundial. El colonialisme britànic va desmantellar

L'elefant indi contra el drac xinès

Rivalitat ideològica, política, econòmica i comercial. L'Índia i la Xina es presenten com els dos únics grans gegants asiàtics, delerosos de captar inversions estrangeres i de vendre's al món per sostenir el seu creixement econòmic accelerat des de la dècada dels 90. És una cursa de fons.

l'economia índia, però avui, després del cop de timó que va donar a la dècada dels 90, en què deixà enrere el

passat colonial, aquest país recupera els avantatges competitius i juga a la primera divisió mundial. No ha dubtat

a apostar sense matisos pel neoliberalisme, ni ha dubtat a enfrontar-se a la comunitat internacional per fer assaigs nuclears.

La carta tecnològica. En poc més d'una dècada, l'Índia ha estat capaç d'atreure inversors privats en sectors econòmics capdavanters, com ara la indústria de programes i aplicacions informàtiques, en noves tecnologies de la informació i la comunicació –els *call centers*–, la indústria farmacèutica, la tabaquera i el sector de l'automòbil. I què ofereix aquest país que no puguin oferir uns altres? Mà d'obra barata mitjanament o altament qualificada, jove, emprenedora, optimista i anglòfona. El 54% de la

L'Índia no renuncia a competir amb la Xina en indústria manufacturera amb valor afegit

població és menor de 25 anys, de manera que el potencial laboral actual, de 420 milions de treballadors, el 2025 s'haurà duplicat i arribarà a 800 milions.

Ara bé, cal relativitzar la importància del sector de les tecnologies de la informació en el creixement econòmic futur del país, perquè actual-

ment només representa el 7% del PIB nacional. El potencial d'aquest país dependrà més de la modernització de l'agricultura i de la indústria, que hauria d'arrossegar els 800 milions d'indis de classe baixa, 350 milions dels quals són pobres.

Combat d'enemics interessats.

Els dos gegants asiàtics són rivals estratègics amb hostilitats i disputes territorials que encara estan per resoldre. Així i tot, Nova Delhi i Pequín han entès que el més convenient per al seu desenvolupament econòmic és mantenir un entorn diplomàtic pacífic que els garanteixi la seguretat i els presenti al món com a territoris segurs.

La cursa econòmica és una altra història. La Xina i l'Índia no han signat cap treva en aquest sentit; només hi haurà un vencedor final. Però el país més poblat del món parteix amb desavantatge, amb un sistema polític autoritari i repressiu i un entramat financer immadur que no li garanteixen la permanència eterna a la primera línia econòmica si no hi ha canvis substancials als ulls del món. I és clar, l'Índia té un aliat perfecte per a frenar les aspiracions xineses, els Estats Units.

A l'altre costat de la balança, la Xina ofereix infraestructures de transport potents que l'Índia no podrà tenir en molts anys, una elevada taxa d'estalvi dels ciutadans, que garanteix poder adquisitiu per a consumir posteriorment, i una cultura de disciplina del treball estricta que assegura uns índexs de productivitat alts.

El gran handicap de l'elefant.

De fet, la qüestió de les infraestructures pot posar fi a les esperances índies de robar mercat ja consolidat a la Xina. Aquest país va invertir en aquest camp el 9% del seu PIB, mentre que l'Índia només n'hi va destinar un 3,6%. La insuficiència i la mala qualitat de les carreteres, aeroports, ferrocarrils, ports i distribució elèctrica expliquen en part que la inversió directa sigui deu vegades inferior que la que va rebre la Xina el 2006. Però l'executiu indi té un dèficit pressupostari del 7% anual que li dificulta molt la inversió pública en infraestructures, tot i que la política

Dues potències per a un sol lideratge

Dades del 2007

ÍNDIA		XINA	
Democràcia parlamentària	Sistema polític	Estat unipartidista, dictadura comunista	
2.973	Superfície (km²)	9.326	
	Població	1.321.851.888	
250	Pobres (milions de persones sota el llindar de la pobresa)	130	
9,4%	Creixement del PIB anual	10,4%	
6,7%	Taxa d'inflació	8,7%	
Serveis	Sector econòmic predominant	Indústria	

de taxes d'interès baixes, la retallada d'alguns subsidis i la implantació de l'IVA des del 2005 li han permès, si més no, d'evitar l'increment de l'endeutament públic.

Els experts consideren que perquè l'Índia rebaixi el dèficit públic és imprescindible una reforma fiscal que permeti un augment de la base imposable en agricultura, i sobretot en serveis; plantejar-se la privatització d'alguns actius públics; reduir despesa corrent; i traslladar plenament als consumidors l'increment dels preus de l'energia. Això assegura un informe titulat "Les dues cares de l'Índia", elaborat pel Real Instituto Elcano l'any passat.

Avui, l'Índia i la Xina competeixen per l'inversor estranger i, a la vegada, han sabut aprofitar-se mútuament d'una relació comercial bilateral que entre els anys 2000 i 2006 s'ha multiplicat per 25. Amb aquestes xifres, la Xina ja és el segon soci comercial de l'Índia -l'any 2000 ocupava el novè lloc-, només darrere els Estats Units.

Pel que fa a la balança comercial, l'Índia no ha pogut sortir d'un dèficit elevat, mentre que la Xina, en només tres anys, ha duplicat el superàvit, que ja és del 8%. Aquest superàvit ha situat l'executiu xinès en el número u dels països amb més reserves de divises, en concret, un bilió d'euros. I els Estats Units juguen a donar suport a l'Índia en la lluita econòmica per passar davant de la Xina, i de passada que aquesta se'ls allunyi.

Estructures productives oposades. La Xina i l'Índia tenen taxes de creixement del PIB molt similars, properes al 10% anual, però els ingressos provenen de sectors oposats. A l'Índia el sector terciari aporta el 55% del PIB, mentre que a la Xina el sector dominant és el secundari, amb un 54%. D'una altra banda, si el creixement de l'Índia és fruit de l'embranchida del sector privat, en el cas xinès hi ha una absoluta dependència de l'estat, que, quan convé, no dubta a rebre amb entusiasme el capitalisme més salvatge. El sector privat a la Xina representa el 40% de les exportacions, però queda molt lluny de l'Índia, que presumeix de tenir empreses d'abast mundial com Oil & Natural Gas, Reliance In-

Un país de cervells davant un país d'autòmats

El govern indi ha apostat per l'educació superior i la creació d'institucions d'elit, com els instituts de tecnologia i d'estudis empresarials, amb una estratègia clara: l'Índia necessitava el seu propi personal tècnic i gestor d'alt nivell per dur a terme el creixement econòmic. Cada any es llicencien més de 3 milions de persones en aquest país. L'Índia posseeix la població universitària més especialitzada del món en les àrees tècniques, científiques, matemàtiques i enginyeria. Les universitats occidentals més prestigioses els acullen amb l'esperança que es quedin en aquests països: 80.000 estudiants als Estats Units cada any, 20.000 a Austràlia i 18.000 a Anglaterra. Però la fuga de cervells s'ha frenat en sec, els estudiants tornen a casa per oferir els seus coneixements a les grans multinacionals instal·lades al país atretes per la mà d'obra molt qualificada i barata. Siemens, Dupont, General Electric, Intel, Microsoft, IBM, Merck, Abbot i Novartis, entre més, fa anys que tenen part del seu equip d'especialistes en aquest país. Són 50 milions d'indis que se situen a l'elit intel·lectual del país, dominen l'anglès i coneixen la cultura occidental, un conjunt perfecte per a un inversor estranger. Però tot plegat no serveix per a amagar que a l'Índia hi ha una de les taxes d'analfabetisme més grans del món, al voltant del 30%.

A l'altre bàndol, la Xina va fer la gran aposta per la manufactura barata i de baixa qualificació, i no s'ha mogut ni un mil·límetre. En el camp universitari s'ha centrat en estudis de comerç internacional, una formació per als seus ciutadans que no aporta valor afegit per a l'inversor estranger. El 8,75% de la població xinesa és analfabeta, el 90% de la qual viu a les zones rurals.

Però l'Índia i alguns altres països no han renunciat explícitament a competir amb la Xina per la manufactura barata. De fet, algunes companyies índies compren fàbriques a l'estranger per a sectors com l'acer, l'automoció i la indústria auxiliar i medicaments genèrics.

dustries Limited, State Bank of Indian Group, Tata Motors o Infosys Technologies. L'estructura empresarial índia es caracteritza, d'una banda, per una forta presència de l'empresa pública a tots els sectors econòmics i, d'una altra, per l'existència de conglomerats industrials o hòldings privats. També subsisteixen encara algunes empreses petites que tenen serveis reservats en exclusiva.

Riscos i oportunitats. Si bé l'Índia presenta molts avantatges que li permetran de créixer els anys vidents a nivells propers als dos dígits, la seva estructura econòmica també presenta algun risc que cal prendre en consideració. L'informe del Real Instituto Elcano adverteix de "la creixent vulnerabilitat financera i una greu incapacitat per a generar prou llocs de treball a curt termini". En una perspectiva a termini mitjà, l'estudi

aconsella de "fer un esforç més gran en inversió d'infraestructures i una atenció especial en el fet que bona part de l'economia del país continua presentant manifestacions extremes de subdesenvolupament".

És en aquest context que l'Índia es presenta al món com la màxima aspirant a desbancar la Xina en el lloc de gran economia emergent. Té el capital humà i tècnic, a més del desig d'engrandir-se, però és un país d'extremes. En una cara de la moneda hi ha un país dinàmic, pròsper i amb empenta, i a l'altra, un territori amb fragilitats socials greus, una pobresa extrema i una taxa d'analfabetisme única al món, que conviu amb els ciutadans que tenen mòbil d'última generació, portàtils, cotxes de luxe i residències espectaculars. Ells ja són occidentals.

Gemma Aguilera